

Pregó de la Festa de Sant Romà

Pregoner: Arcadi Calzada i Salavedra

Data: 14 de novembre de l'any 1987

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

El pregoner de 1987 fou presentat per l'alcalde Sr. Jordi Martínez i Planas. Es tractava del vice-president primer del Parlament de Catalunya, Sr. Arcadi Calzada i Salavedra. Abans, Jordi Martínez començà la seva intervenció saludant l'auditori present a la sala d'actes de la Casa de la Vila, i celebrant especialment la presència de l'Honorable Conseller de Governació de la Generalitat de Catalunya, Sr. Agustí Bassols, un veritable lloretenc d'adopció -com digué- ja que sol estiuejar a Lloret i hi ve tots els caps de setmana que pot.

Tot seguit, i després de glossar també la importància que ha anat adquirint la Festa Major d'hivern al llarg dels anys, especialment com a ocasió de retrobament dels canvi/atans després de la temporada turística, es referí al Sr. Arcadi Calzada, persona a la qual aquell any l'Ajuntament havia encarregat el pregó d'obertura de la festa. Recordada la seva ascendència garrotxina, com a fill d'Olot, l'alcalde lloretenc valorà la seva personalitat com a vice-president del Parlament de Catalunya, però justificà l'elecció feta no tant per aquest prestigi polític del Sr. Calzada, sinó, sobretot, pels seus coneixements professionals en el camp de l'art i més concretament de la pintura. Tota vegada que, igualment com a pòrtic de la Festa Major, s'inaugurava, poc després del pregó, el Centre Cultural Verdaguer, antiga casa d'"americanos" on s'havia instal·lat l'exposició permanent de la col·lecció d'obres de Joan Llaverias que és patrimoni municipal, l'alcalde Martínez insistí en la creença que el pregoner escollit podria lligar-ho tot i tindria l'encert de donar al pregó un contingut relacionat amb el món de l'art, que en faria una peça digna i, a la vegada, diferent de les anteriors.

Acabà agraint a l'Arcadi Calzada la deferència d'haver acceptat l'encàrrec i haver vingut a Lloret tot i la feina que, en aquells moments, hi havia al Parlament en virtut del debats que s'estaven desenvolupant.

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

Pregó

Honorable Conseller, senyor alcalde, regidors, Sr. Soy, Sr. Guitart, Srs. alcaldes de Blanes i Tossa -deixeu-me fer uns incís: sempre que he vingut a Lloret els he trobat junts amb el d'aquí i penso que això és important, almenys des de la meva perspectiva-, senyores i senyors, benvolguts amics:

Vull significar, en primer lloc, el meu agraïment al bon amic Jordi Martínez, alcalde de Lloret, i amb ell a tots el lloretencs, per aquest immerescut honor de nomenar-me pregoner de les Festes de Sant Romà. Són molts els vincles i els records fruit dels lligams a través de l'amistat amb molts lloretencs, alguns dels quals es troben avui entre nosaltres. Ells m'han ajudat a conèixer i a comprendre i a estimar més, si cap, la vostra vila, i, alhora, són molts els records acumulats durant anys a través d'estades. Uns i altres em fan una mica més presoner d'aquest tema.

Recordar és tornar a viure, diuen. I quan ressegueixo el meu passat i recordo les vivències de fa més de vint anys, d'adolescent encuriolit, no em puc estar de referir la sorpresa que em van causar les meves primeres vacances a Lloret. Era el temps de l'estudiant que vol conèixer, a qui li parlen de la concentració turística, del boom, del creixement desordenat, desbordat, de la vila que durant uns mesos es converteix en una ciutat cosmopolita en què hi ha de tot i pot passar de tot. Són els anys dels Beatles, dels cabells llargs, de les primeres discoteques, de les nits llargues i concorregudes. La impressió d'una ciutat amb un nucli de sempre, a l'entorn del qual s'apilonen edificis flamants, plens de vida. Pels carrers de Lloret, nosaltres, molts, tot menjant paperines plenes de patates fregides, assaborint els horribles frankfurts i intentant acostumar-nos al mal gust de la diguem-ne cervesa alemanya, creixíem i descobríem que el nostre país també estava canviant i que el Lloret que ens havien referit els nostres pares, ja no era el mateix. A un home de terra endins, aquestes vivències, aquest compartir, aquest conèixer, esdevenia apassionat i resta permanent en el meu record.

Podria anar referint llargs fragments de les meves vivències que em vinculen voluntàriament i de forma entranyable a aquesta vila de la nostra terra. Però estic aquí per a fer-vos la crida i un pregó pot esdevenir una peça oratòria d'exaltació de les virtuts i de la manera de ser o de fer d'un poble. També podria buscar, resseguir, escorcollar, alhora, en la vostra densa i rica història algun episodi que em permetés fer alguna referència erudita o aportar alguna troballa interessant. No és aquesta la meua intenció, perquè molts altres i amb major encert, han cantat les excel·lències de Lloret.

Qualificats i rigorosos historiadors han anat resseguint i estudiant el vostre de venir deixant constància de la vostra llarga història com a poble.

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

Lloret és un poble vell, antic, i, ahora, un poble viu. El creixement d'aquests darrers trenta anys ens parla d'una vitalitat certa i concreta, d'una capacitat de fer, d'unes ganes de fer en darrer terme i d'una iniciativa potent i gairebé aclaparadora. Aquesta dinàmica, fins i tot si voleu aquest creixement desbordant, han determinat sens dubte problemes de tot ordre però, ens agradi o no, donen un perfil, una imatge, una personalitat concreta i definida a la vostra vila. I quan parlem d'un poble vell, d'un poble antic, podem fer-ho amb propietat i orgull. Poques viles de les nostres comarques poden referir l'ocupació humana en l'època prehistòrica i guardar vestigis com fletxes i destrals de sílex del període neolític, per exemple. O bé confirmar l'existència d'habitants permanents en l'època ibèrica o poblats com el del Puig de Castellet, la riquesa arqueològica del qual és realment excepcional i extraordinària. O bé, per exemple, les restes del monument sepulcral que es troba a la sortida de la vila, prop de la carretera de Tossa, corresponent a l'època romana. Seguiríem i seguiríem i trobaríem el primer document medieval de l'any 966 que ens parla de Lauretum, per tant de Lloret, i podríem anar avançant i ens adonaríem del ric bagatge històric i cultural que atresoren la vostra història, la vostra gent, aquestes pedres, aquesta terra i, sobretot, aquesta mar. Aquesta mar, aquest clima, aquesta llum, aquest paisatge que esdevenen la referència constant, permanent i obligada a l'hora d'explicar i deixar constància de les diferents vicissituds que heu viscut. I és aquesta mar i és aquest clima que van determinar els primers assentaments prehistòrics i és aquesta mar i aquesta geografia que han confegit aquest Lloret cosmopolita i obert al món. Però vull deturar-me en un moment determinat de la vostra història. Vull situar-me a finals del segle passat, tot i deixant constància, però, del creixement que a finals del segle XVIII i gairebé al llarg de tota la primera meitat o del primer terç del segle XIX va experimentar la vila de Lloret. És cert que el fort creixement que va experimentar a la segona meitat del XVIII va fer canviar, també com ara, la fesomia tradicional i veiem com, en un moment determinat, el poble de Lloret es va convertir en una vila senyorial. Exponent eloqüent de la mateixa n'és sens dubte, aquest edifici, aquesta Casa de la Vila i aquest passeig.

Era l'esplendor econòmic provinent del comerç marítim, de les drassanes i de les fortunes acumulades pels lloretencs a Amèrica, que permeté la renovació de la població, la qual anà acompanyada del descobriment de Lloret abans de la popularització de la Costa Brava per artistes d'arreu de Catalunya. És l'època en què la tradició popular bateja els qui han tornat d'Amèrica i han fet fortuna i són rics i els qualifica d'"americanos". Als altres, irònica i simpàticament els diuen que han perdut la maleta a l'estret. Aquesta prosperitat econòmica queda reflectida en l'urbanisme de la ciutat, en l'aparició de nous edificis com aquesta Casa de la Vila que ja he referit, i d'altres que hi havia en aquest mateix passeig. Aquest creixement econòmic del poble de Lloret cal incloure'! en el marc del desenvolupament econòmic de Catalunya, tant dels pobles de tradició industrial i manufacturera, com dels pobles de mar, tradicionalment oberts

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

a tota mena de corrents, emprenedors i amb molta capacitat d'iniciativa econòmica, comercial i cultural.

El creixement econòmic de Lloret comporta el creixement cultural, com a obertura de possibilitats a través de la multiplicitat de realitzacions artístiques tant en el marc arquitectònic ja comentat com en el de les arts plàstiques. Per tant, en la Catalunya de final del segle XIX, especialment en el darrer terç, es produeix aquest doble creixement que constitueix un autèntic símptoma de progrés del país. Cal fer especial esment a la vocació de vila marinera que ha tingut des de sempre Lloret, i que la seva obertura a la mar va comportar un creixement no solament de la indústria de pesca sinó també de la indústria de les drassanes, dels velers que, alhora, van determinar un important transport de mercaderies al rerepaís, com a la pròpia comarca i a les altres comarques de l'interior. Realment, en aquest sentit, té un gran interès la lectura del llibre La Marina Catalana del vuit-cents d'Emerencià Roig i Raventós, qualificat historiador de la marina popular catalana, que ens parla de part de la història de la Costa Brava, de les viles de Lloret, Blanes i Tossa, etc., i ens descriu escenes costumistes i, fins i tot, ens refereix les peculiaritats del vocabulari de la mar. L'arquitectura -la popular i la dels indians- i el passeig marítim, posen de manifest la realitat de Lloret com a vila marinera, i la mar, com a font de desenvolupament comercial i industrial.

Referint-me estrictament a un tema que m'interessa de manera especial -el tema de les arts plàstiques, com ja ha dit l'amic Jordi Martínez-, a finals del vuit-cents podríem constatar l'estada en aquesta terra de pintors tan significatius i importants per a la nostra història com Francesc Torrecasana, que féu notables paisatges que tenen com a fons sempre la platja de Lloret, de Joan Roig i Soler, Arcadi Mas i Fontdevila i, sobretot, Joan Llaverias, en especial els darrers vuit anys de la seva vida.

Si bé és cert que, posteriorment, a partir dels anys trenta, podríem parlar de la tasca pictòrica de creadors tan qualificats com Matilla, Orihuel, Josep de Togores -un altre gran "lloretenc"-, Jordi Freixes, Gabriel Amat, Domènec Carles, Juli Borrell, etc., m'interessa especialment avui referir-me als qui esdevenen protagonistes d'excepció a les darreries del segle passat i començament del present. Són aquells artistes que des de diferents indrets de Catalunya fan estada a Lloret i deixen testimoni eloqüent del seu treball i la seva vinculació a aquesta vila. Tenen tots ells un comú denominador: la preocupació per la llum, pel paisatge i per Lloret. No podem ignorar que ens trobem en els moments en què la majoria d'artistes catalans de renom redescobreixen la realitat com a paisatge, just en el moment en què comença a aparèixer la fotografia. La influència de la pintura impressionista, el desig de pintar la llum, d'alliberar el color, de copsar l'ambient i l'atmosfera, de referir escenes populars o de la vida quotidiana, ens donen la perspectiva d'un art nou que es recolza en un concepte d'obertura, de llibertat i de creativitat.

És el moment en què molts pintors s'allunyen de la pintura de gènere, de les escenes històriques, dels retrats foscos, i surten i planten el cavallet a l'exterior, i treballen a l'aire lliure en contacte amb la llum.

Un dels artistes catalans que en aquells anys va escollir Lloret, com he dit, per desenvolupar les seves tasques creatives, especialment les seves platges, va ser Francesc Torrescasana, nascut el 1845 i mort el 1918. Deixeble de Martí Alsina, format a Barcelona, a Roma i a París, es dedicà en uns moments de la seva vida a les composicions històriques, al retrat, al paisatge, a les escenes costumistes. És aquest un artista molt estudiós i treballador, pintor valent, que procura interpretar amb profunditat la natura. Si bé és cert que va pertànyer al moviment que defensa essencialment la pintura realista, no va seguir bàsicament les directrius d'ensenyants. Crec que es pot dir que no forma part de cap escola concreta tot i que, possiblement, es va sentir més pròxim a les tendències del naturalisme napolità, talment com tots els altres que referirem a continuació, sobre la base de la gran correcció en el dibuix i ponderació en el color, és a dir, d'una notable i important tècnica que s'experimenta al llarg del seu ampli procés creatiu. No hi ha dubte que el seu talent com a paisatgista es va fer notar especialment desenvolupant els contrallums, en definitiva, intentant reflectir la sempre difícil pretensió no solament de pintar l'atmosfera, sinó sobretot la llum, que vivifica el paisatge i li dona força i contingut. Les obres de la seva estada lloretenca responen a aquesta dinàmica i a aquesta preocupació que per l'entorn i el paisatge i per la llum tenia Torrescasana.

Parlem ara de dos contemporanis de Torrescasana, arrelats i afincats i nascut un d'ells a la vila marinera de Sitges i que en un moment determinat decideixen també instal·lar-se a Lloret i també a altres pobles de l'entorn, com Blanes o Tossa, per avançar en els seus treballs teòrics. M'estic referint a Joan Roig i Soler i a Arcadi Mas i Fontdevila, iniciadors i capdavanters de l'escola anomenada luminista de Sitges. Ells són els artistes que revaloren el paisatge com a element objectiu per estudiar-hi i transcriure-hi subjectivament l'efecte de la llum. Tot i la seva vinculació a la costa de ponent, tant Roig i Soler com Mas i Fontdevila es deixaran captivar pel paisatge de Lloret i els seus voltants i pel clima, l'entorn econòmic, social i cultural que respirava per aquests anys la vila de Lloret i, per tant, trobarem en el seu llarg procés creatiu nombroses obres que tenen com a temàtica principal Lloret i la seva rodalia.

Vull donar ara unes breus pinzellades biogràfiques i tècniques d'ambdós artistes: Arcadi Mas i Fontdevila (1852-1934) es va formar preferentment a Barcelona, al costat de pintors com Caba i Lorenzale. Becat per l'Ajuntament de Barcelona, no es va deixar influir excessivament per l'escola fortunyaniana, com succeí amb la majoria de creadors del seu temps, i preferí seguir l'escola napolitana de Morelli. Mantingué sempre la finesa i l'harmonia del color i la plàcida impressió del conjunt. Es va dedicar a la pintura del natural causant veritable impressió i sensació. Home preocupat

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

per la llum, va passar algunes temporades a Granada pintant notables paisatges i, altres, en especial, pintant la costa de ponent, sobretot de Sitges. Va completar la seva trajectòria artística per la Costa Brava, des de Lloret.

L'altre extraordinari creador, Josep Roig i Soler, va ésser deixeble de Modest Urgell i estudià també a Barcelona, a París i a Roma. També, com Mas i Fontdevila, va fer estades a Andalusia. Pràcticament, des de 1878 fins a la seva mort, anà immortalitzant extraordinàries pintures panoràmiques de les platges de Mallorca, Sitges, Vilanova i la Geltrú, Tossa, Blanes i Lloret i altres poblacions de la Costa Brava. Curiosament tampoc va oblidar el paisatge de l'interior a través de treballs pictòrics que recullen racons d'altres comarques, com per exemple el Ripollès i la Cerdanya. La seva pintura ha estat reiteradament premiada en infinitat de certàmens nacionals i internacionals, gairebé en tots els que ell participava. Roig i Soler fou un home de temperament impulsiu i vigorós, dotat d'una singular visió i d'una especial i forta personalitat. Situava especialment els contrastos violents del necessari joc entre el color i la llum en un paisatge i en un clima mediterrani que era el que l'interessava i l'apassionava. Té, sens dubte, la seva obra una fesomia molt pròpia i un estil personal i peculiar. És un home amb un gran sentit del color, amb un ofici pictòric excepcional que el configuren i el determinen com un dels creadors catalans del seu temps, obres del qual podem trobar en els més importants museus de casa nostra.

I bé. El darrer dels pintors que avui m'interessa referir d'una manera especial és l'anomenat "pintor de Lloret" per excel·lència. Joan Llaverias, - En Llaveriotes, com li deien els seus amics-, aquest gran artista, pintor, aquarel·lista i dibuixant, que va néixer a Vilanova i la Geltrú i que va acabar els seus darrers dies a Lloret, esdevé, sens dubte, un gran creador.

Voldria abans que res, llegir unes paraules que sobre ell va escriure, per exemple, Josep Carner i que, referint-se al seu aspecte personal i a la seva personalitat, deien: "L'aspecte físic d'En Llaverias no enganya. Certs afables professionals, com el fadrí barber o el viatjant de comerç, el trobarien tal vegada esquerp. No veig manera que s'alliberi totalment d'aquest retret un esperit avesat a la intimitat forçosament gelosa o esquiva amb les supremes delicadeses de la naturalesa, invisibles pel més gran nombre. Aquest homenàs feréstec té, però, tots ho sabeu, mans de fada i té, encara, tots ho heu endevinat, cor d'infant. Per a En Llaverias, el món és fresc com una rosa i el seu món és el nostre món".

I més endavant Carner segueix dient:

"Aquell llop de mar en la seva feina exquisida és un primmirat aristòcrata. Les seves creacions, mil vegades gracioses, us avergonyirien de la grolleria i la distracció dels vostres ulls, que han passat pels indrets que en Llaverias evoca sense adonar-se'n que era precisament el Paradís".

Quin elogi més bonic precisament d'aquesta terra, d'aquest Lloret, d'aquesta Costa Brava!

O, per exemple, d'un altre comentari que em sembla de gran interès, d'un company, d'un pintor com ell, d'En Joan Llimona. Diu:

"En Llaverias quan es va ajuntar amb nosaltres -es refereix al moment en què va entrar a la redacció del Patufet- s'havia conquistat un lloc d'honor al plasmar la Costa Brava amb teles i aquarel·les de frescor notabilíssima, sobretot les aquarel·les fetes amb gràcia extraordinària. Pot dir-se ben bé que ell fou el primer vulgaritzador d'aquest tros de la nostra estimada terra".

Entrant ja en aspectes que defineixen més la seva personalitat d'artista, crec que tant la tècnica de les seves aquarel·les com la qualitat dels seus dibuixos provoquen, han provocat i seguiran provocant l'admiració de tots els amants de l'art. Les seves aquarel·les tenen preferentment com a temàtica temes mariners i paisatges. Denoten una extremada habilitat que a través d'un colorit viu, a través d'una realització molt acusada i pulcra, donen un segell personal i peculiar a les seves obres".

En tot cas, també recullo una anècdota de Llaverias, que ell mateix va escriure en una seva breu i petita autobiografia, i que parlant de les aquarel·les explicava: "Un dia em deia en Bagunyà: -Com és que les marines us surten millor a l'aquarel·la que a l'oli? Allò que no s'explica En Bagunyà no té res de misteri car les marines que pinto, les aquarel·les les pinto amb aigua ... de mar!

Bé. Aquest era En Llaverias. Com a deixeble i col·laborador assidu dels setmanaris barcelonins Cu-cut i Patufet va deixar constància de les seves múltiples aptituds en aquest camp, així com també en el de la il·lustració. Com tots sabem, en especial i a través dels treballs que féu per a les novel·les de Folch i Torres.

És coneguda, també, la seva fama amb els dibuixos que feia del regne animal, en el qual va especialitzar-se de tal manera que diuen els entesos que els seus animals semblava que parlaven.

En aquesta autobiografia de què us parlava, al principi, quan parla del començament de la seva vida, escriu:

"Començaré per dir-vos que sóc nat a Vilanova i la Geltrú l'any 1865 i que fins on la memòria m'arriba copiava bèsties de bon principi i com que a casa no tenien cap història natural, havia d'emprar la d'uns amics, que em deixaven una edició monumental els volums de la qual amb prou pena podia tragar d'un amb un".

Llavors més endavant, diu:

"Els meus jocs d'infant eren amb les bestioles (pobretes!). L'hort de casa em semblava un món. A les sargantanes les feia nedar, als llangots els alimentava amb mosques, però, en canvi, els feia tirar d'un carretonet. Els dies de pluja caçava cargols que arrengherava testa contra testa, i el que pujava damunt era el guanyador".

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

Sense dubte un home que, de tan jove, ja tenia aquesta estima i aquesta predilecció pels animals, no és estrany que sigui un dels artistes que amb major fidelitat han transcrit i referit tots els animals.

I això que ens diuen els textos que semblava que parlaven és ben cert. Tindrem l'oportunitat, aviat, de constatar-ho.

Llaverias és autor d'una de les obres més importants i significatives de la transició del modernisme al noucentisme com és la col·lecció anomenada "La Catalunya Grega". Crec que val la pena tenir-ho en compte, perquè, sens dubte, esdevé un moment interessant en l'evolució de les arts. Per tant, influït com els de l'escola luminista i com Roig i Soler per l'afany de captar el color i la llum, tampoc ell no va poder sostreure's a la màgia engrescadora i enriquidora del paisatge de Lloret.

Hi ha un fragment, també d'ell mateix, que vull llegir finalment, en què es refereix a la seva estada a Lloret. Diu: "Platges i roquissers de Lloret! No teniu l'esquerpa grandiositat de l'Estartit o Cadaqués. Vostra bellesa és més dolça, il·luminosa, alegre. Enlloc es combinen tan bé les corbes repetides de les platges entre els penyals vestits de vegetació fins arran d'aigua, que els fa incomparablement rics de transparència. Des de la Punta de Santa Anna a Blanes fins més enllà de Tossa, són pocs els racons i les puntes que no hagi pintat en aquests darrers anys. I renoi! Tanta bellesa, tanta llum, tant color!".

Arribat en aquest punt, vull argumentar que si he escollit referir la personalitat i la vinculació d'aquests artistes ha estat fonamentalment perquè a tots ells els unia un comú denominador: el paisatge, la llum, el color, Lloret.

I tenint en compte la personalitat i vinculació de Llaverias, calia, entorn d'ells, deixar constància d'un moment especialment ric de la vida de Lloret.

Per això vull felicitar ben sincerament l'Ajuntament de Lloret, a través dels que l'han estat governant aquests anys i que han fet possible per mitjà d'aquest important esforç l'adquirir patrimoni municipal o millorar-lo, comprant importants obres de Joan Llaverias.

Penso que aquesta actitud, juntament amb l'homenatge que se li tributà l'any 1952, l'exposició que es va celebrar l'any 1983 i la instal·lació definitiva d'aquest patrimoni en el Centre Cultural Verdaguer, esdevenen suficientment eloqüents per a demostrar la sensibilitat, l'estima i el reconeixement que el poble de Lloret sent per Joan Llaverias.

Realment, moltes de les seves obres esdevenen postals que recullen trossos d'un paisatge, d'una costa, d'una terra, d'un poble: Lloret. Joan Llaverias ha contribuït d'una manera decidida a divulgar i a donar a conèixer aquesta vila i ho ha fet donant aquell segell i aquella empena d'especial qualitat que sempre dóna l'obra d'art ben feta.

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

Vull sumar-me, per tant, al permanent testimoni de reconeixement que se li adreça i, en especial, en aquesta ocasió de les festes de Sant Romà, com a pòrtic, precisament, ja que enguany celebrarem o entrarem a l'any del cinquantenari que permetrà que, a partir d'ara, els aimants de l'art trobin, en aquest espai que tot seguit inaugurarem, la màxima informació i documentació que ens permeti conèixer encara més l'obra d'aquest creador.

És per tot això que avui he volgut parlar de la pintura d'aquells anys. I, centrant-me en ella, no he parlat d'altres artistes arrelats en major o menor grau a la manera de ser del vostre poble. És per tot això que he deixat de banda altres aspectes de l'activitat cultural tan remarcables com la celebració dels Jocs Florals de 1914 i de 1920, organitzats aquests darrers per Josep Carner, comptant, entre els premiats, amb personalitats tan significatives com Marià Manent, Carles Riba, Clementina Arderiu, Jaume Bofill i Mates (Guerau de Liost), entre altres ...

I aquestes festes de novembre, entre la tardor i l'hivern, quan la vila de Lloret roman tranquil·la, lluny del trepidant neguit dels mesos de vacances, els lloretencs s'afanyen a gaudir d'aquestes diades tot fent una pausa, comprovant que és aquesta una terra encisadora, amb un clima agradable, de gent que desitja seguir avançant i treballant i guanyant-se, cada dia, nous amics.

La vostra festa la presideix, sens dubte, aquest feliç esdeveniment de la inauguració del Centre Cultural Verdaguer on s'instal·la aquesta col·lecció de Llaverias. I això ha estat així perquè Lloret segueix essent un poble viu, sensible, que estima l'art i la bellesa, que segueix obrint les portes de bat a bat perquè milers i milers de ciutadans d'arreu del món puguin sentir-se ben acollits i trobar-se com a casa seva.

Avui em torno a sentir com a casa. Gràcies. I bones festes de Sant Romà.